

Folk cromàtic-cambrístic

Carles Belda, David Esterri i Oksana Shymanska, a Lleida aquest 30 de setembre

Un acordió³ diatònic, un contrabaix i un piano. S'han **Carles Belda, David Esterri i Oksana Shymanska**, agrupats com a **Trio Belda**, que aquest divendres 30 de setembre actuaran a la sala 2 de l'Auditori Enric Granados de Lleida (20.30 h) amb un repertori d'impacte, refinat i arrelat.

Carles Belda, Oksana Shymanska i David Esterri

Simbiosi total. El **Trio Belda** s'embarca a bord d'un format singular i navega per un repertori propi i d'altres, amb obres que no són de la dita música clàssica ni de la dita música popular, sinó de totes dues alhora. "El pal de paller de l'operació és una *suïte* feta per **David Esterri** -explica **Carles Belda**- amb flaires de música popular i dissenyada pel diatònic bàsic que gasto. La resta del repertori, elements que hi lliguen: un parell de *Cançons i Danses* d'en **Mompou**, una petita *suïte* meua, unes obres de caire jazzístic d'un compositor ucraïnès, **Mirosław Skoryk**, i un bocinet de **Piazzolla**."

Esterri, per la seva banda, veu aquest repertori unit per "un fil conductor que és la dansa o la música d'arrel tradicional, estilizada a través d'una formació que connecta el món de la música de cambra i la *suïte* barroca amb el del jazz i la música contemporània. La *suïte* del **Carles**, la meua i algunes cançons i danses del gran **Mompou** representen la cultura catalana; les peces d'en **Skoryk**, la ucraïnesa de l'**Oksana**, i el "Libertango" de **Piazzolla** la cultura argentina, que ha sabut crear un estil culte d'arrel molt tradicional".

Ha costat gaire fer els arranjaments per a aquesta formació tan peculiar? "No gaire... ens repartim la feina com a bons germans", diu **Belda**. **Esterri** admet que "ha costat, però ha estat un autèntic gaudi. L'acordió diatònic és un instrument de timbre meravellós, pot ser el més maco de tota la família d'acordions estesa arreu del planeta, però té unes limitacions tècniques que deriven de la seva pròpia naturalesa diatònica i que no existeixen en el cromàtic o de concert. El **Carles** i jo hem hagut de reunir-nos per pactar passatges concrets i fer-los el més naturals possible... He après molt de la seva tècnica específica, que ofereix uns recursos expressius únics, i crec que hem sabut trobar la manera de fer que les limitacions poguessin resultar reptes des del punt de vista de la composició i de la interpretació. L'objectiu del projecte és elevar un instrument d'ús gairebé exclusivament popular a l'alçada d'un veritable instrument de concert, respectant la seva singularitat pròpia, sense traïr-ne l'essència. El virtuosisme, la versatilitat i la musicalitat del **Carles**, sobradament reconeguts, han fet possible tirar endavant aquest projecte, que és una mena de taller continu i que esperem que doni bons fruits musicals en un terreny poc explorat".

Respecte a la *Petita suite catalana* que obre el programa, el seu autor, **David Esterri**, explica que "ja té molts anys i ha estat molt revisada. Originàriament havia de ser per a piano, però existeix una versió per a viola i cobla que va estar estrenada fa una anys a l'ESMUC com a part del concert de fi de carrera d'una violista. Nosaltres la fem a trio, tal com està publicada per l'editorial sabadellenca La Mà de Guido, adaptada especialment per al diatònic i concretament per a en **Carles Belda**. No crec que existeixi cap precedent d'aquesta formació concreta, tot i que,

substituint el diatònic pel bandoneó, és molt típica a l'Argentina; crec que en **Piazzolla** va enregistrar un disc amb aquesta formació, de música contemporània amb arrels de tango i jazz, que és el que fem nosaltres, portat al terreny de la nostra música tradicional".

Sigui com sigui, aquest és un trio gens habitual... Amb un diatònic es pot tocar tot? Respon **Carles Belda**: "Amb un diatònic es pot tocar tot el que permet la màquina i el cervell de l'interpret. Si la pregunta es refereix a les possibilitats cromàtiques, val a dir que el model Studio que gasto, el més estès al país, té gairebé dues octaves cromàtiques a la mà dreta... No t'ho acabes!".

A acabem preguntant a David Esterri per una de les seves reconegudes debilitats musicals: **Richard Wagner**. "Sóc wagnerià, però no és precisament la meva faceta més destacada en aquest projecte, com és obvi. **Wagner** va demostrar un escàs interès per la música de cambra i molt menys per la música tradicional, així és que no crec que estigués cofoi d'un acòlit com jo, en tant que membre d'aquest projecte. En altres projectes desfermo més el meu wagnerisme incipient, de tota manera sempre queda algun gest o alguna ressonància harmònica que ens hi remet. El que més m'atreu de **Wagner**, a tenor del tema del qual estem parlant, és que fa la sensació que sempre va fer el que li va donar la gana (entenent no el caprici passatger, sinó el projecte monumental a llarguíssim termini i la perseverança contra tot). És aquest sentit de llibertat creativa el que m'atreu i el que trobo a faltar en gran part del panorama musical actual.

I mentre esperem el concert, podem gaudir d'aquesta interpretació per a diatònic, piano i contrabaix del famós "Libertango", d'**Astor Piazzolla**:

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=un3Vmte-IEI>